

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA OPOLSKIEGO

Opole, dnia 9 września 2019 r.

Poz. 2843

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE NR IN.I.743.15.2019.MW.AD WOJEWODY OPOLSKIEGO

z dnia 11 marca 2019 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (j.t. Dz. U. z 2018 r. poz. 994) oraz art. 28 ust. 1 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (j.t. Dz. U. z 2018 r. poz. 1945.) **stwierdzam nieważność uchwały nr IV.19.2019 Rady Gminy Izbicko z dnia 28 stycznia 2019 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Krośnica, Borycz 2:**

1) w części tekstowej dotyczącej:

- § 3 ust. 1 pkt 9 w części, w zakresie słów „i 110 kV”,
- § 6 ust. 1 pkt 4 w całości,
- § 6 ust. 1 pkt 17 w całości,
- § 6 ust.1 pkt 19 w całości,
- § 17 ust. 1 w całości,
- § 23 w całości,
- § 25 ust. 1 w części terenów o oznaczeniach „EO-6”, „EO-7”, „EO-8”,
- § 28 ust. 1 w części w zakresie „ZLp-1”,
- § 29 ust. 1 w części terenów o oznaczeniach: „R-43”, „R-45”, „R-46”, „R-47”, „R-62”, „R-64”, „R-69”,
- § 30 ust. 1 w części dot. wyłączenia terenu o oznaczeniu: „RM-22”,
- § 32 w całości,
- § 35 ust. 1 w części dot. terenów o oznaczeniach „KDG-2” oraz „KDG-3”,
- § 36 w części, dot. terenów „KDW-53” oraz „KDW-54”,
- § 39 ust. 2 pkt 1 w części dot. terenów o oznaczeniach „KDG-2” oraz „KDG-3”,
- § 40 ust. 1 pkt 5 w całości,
- § 40 ust. 2 pkt 2 w całości,
- § 40 ust. 3 w zakresie słów: „z zastrzeżeniem ust. 4”,
- § 40 ust. 4 w całości,
- § 41 ust. 5 pkt 6 w zakresie słów „oraz linii wysokiego napięcia 110 kV”,
- § 42 pkt 4 w całości,
- § 42 pkt 19 w całości;

2) w części graficznej dotyczącej:

- terenu oznaczonego symbolem „UK”, określonego w legendzie, jako tereny obiektów sakralnych,
- terenu oznaczonego symbolem „ZLp-1”, określonego w legendzie, jako tereny zalesień,
- przebiegu „napowietrznej linii elektroenergetycznej 110 kV”,
- przebiegu „strefy potencjalnego podwyższonego natężenia pola elektroenergetycznego linii wysokiego napięcia 110 kV”,
- terenu oznaczonego symbolem „w”, określonego w legendzie, jako „rowy”, pomiędzy terenami oznaczonymi „R-45”, „R-46” a „R-44”,
- terenu oznaczonego symbolem „w”, określonego w legendzie, jako „rowy”, pomiędzy terenami oznaczonymi „R-62”, „R-63” a „R-64”;

UZASADNIENIE

Na sesji 28 stycznia 2019 r. Rada Gminy w Izbicku podjęła uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Krośnica, Borycz 2.

Wyżej wymieniona uchwała wraz z załącznikami i dokumentacją prac planistycznych wpłynęła do organu nadzoru 8 lutego 2019 r., w celu oceny jej zgodności z przepisami prawa.

Po przeprowadzeniu czynności sprawdzających, organ nadzoru pismem z 4 marca 2019 r. zawiadomił Przewodniczącą Gminy Izbicko o wszczęciu z urzędu postępowania nadzorczego.

W dniu 7 marca 2019 r. do tutejszego organu wpłynęły wyjaśnienia Przewodniczącej Rady Gminy Izbicko (znak UAN.6722.2.2019).

Po przeanalizowaniu przedmiotowej uchwały oraz załączonej do niej dokumentacji, a także przepisów prawa stwierdzono następujące naruszenia prawa:

- 1) **art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w powiązaniu z § 4 pkt 9 lit. c Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. nr 164, poz. 1587) poprzez ustalenie wykraczających poza dopuszczalny w miejscowym planie zakres, zasad określających wskaźnik liczby „miejsc do parkowania dla rowerów”.**

Elementy, które należy obowiązkowo określić w planie zawarto m.in. w art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zgodnie z którym w planie miejscowym określa się obowiązkowo „*minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji (...)*”. Obligatoryjnym elementem w miejscowym planie jest także zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 określenie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określa co powinny zawierać ww. zasady. Jednym z elementów są zgodnie z § 4 pkt 9 lit. c: *wskaźniki w zakresie komunikacji i sieci infrastruktury technicznej, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych*.

Natomiast w analizowanej uchwale, jako zasadę modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, w § 40 ust. 2 pkt 2 wprowadzono zapis cyt. „*miejsca postojowe dla rowerów – 1 miejsce na każde 10 miejsc do parkowania samochodów nie mniej niż 2 miejsca*”.

Zgodnie z ww. przepisami prawa, lokalizacja oraz wskaźniki określające minimalną liczbę miejsc do parkowania na rowery nie należą do zbioru ustaleń, które należy umieścić w miejscowym planie. Tut. organ stoi na stanowisku, iż określanie „wskaźników ilości miejsc parkingowych na rowery” nie wpisuje się w zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji.

Mając na względzie powyższe tut. organ stoi na stanowisku, iż doszło do **istotnego naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego skutkujące nieważnością uchwały w tej części**.

2) art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z § 7 pkt 9 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania poprzez wyznaczenie strefy potencjalnego podwyższonego natężenia pola elektromagnetycznego linii wysokiego napięcia 110 kV jako oznaczenia informacyjnego oraz brak wyznaczenia pełnej strefy kontrolowanej od gazociągu wysokiego ciśnienia.

Z analizy załącznika graficznego nr 4 (obszar „G” i „H”) do niniejszej uchwały wynika, że strefy ochronne napowietrznych linii elektroenergetycznych wysokiego napięcia 110 kV, stanowiące bufor o szerokości 20 m od osi linii oznaczono jako ustalenia informacyjne. Natomiast przebieg napowietrznej linii elektroenergetycznej 110 kV, o której mowa w § 6 ust. 1 jest oznaczeniem obowiązującym. Wskazać należy, iż strefa ochronna jest narzędziem ochrony przed polami elektromagnetycznymi, co bezpośrednio wynika z przebiegu linii elektroenergetycznej wysokiego napięcia i wprowadza różne ograniczenia w zagospodarowaniu terenu.

W związku z powyższym zachodzi brak powiązania ww. oznaczeń, które są od siebie ściśle zależne. Przebieg liniowych urządzeń infrastruktury technicznej jest informacją obowiązującą i jest jedyną podstawą do wyznaczenia obowiązującej strefy, ponieważ obszar strefy technicznej jest zależny wyłącznie od odpowiedniej odległości od osi linii, co powoduje, że wyznaczenie przebiegu obu elementów jako oznaczenie obowiązujące jest w przedmiotowej sytuacji obligatoryjne. Przebieg linii wraz ze strefą znacząco wpływa na zagospodarowanie terenu wprowadzając ograniczenia, tym samym należy je klasyfikować jako ustalenie obowiązujące. Brak określenia na załączniku graficznym do uchwały przebiegów istniejących linii elektroenergetycznych oraz pasów i stref technologicznych od tych linii, związanych z ograniczeniem w użytkowaniu terenów objętych planem jako oznaczeń obowiązujących stanowi istotne naruszenie poprzez niespełnienie wymogów co do zawartości planu miejscowego określonych ww. przepisami (por. wyrok II SA/Op 8/19 WSA w Opolu z dnia 2 listopada 2018 r.).

W związku z powyższym stwierdzono nieważność zapisów dotyczących napowietrznej linii elektroenergetycznej 110 kV, oraz załącznika graficznego w części dotyczącej przebiegu powyższej linii.

Ponadto należy wskazać, iż na załączniku graficznym nr 1 dla terenu zalesień, oznaczonego na rysunku planu jako „ZLp-1” nie ujęto strefy kontrolowanego gazociągu. Zgodnie z § 11 niniejszej uchwały „na terenach, przez które przebiega gazociąg wysokiego ciśnienia oznaczony symbolem G DN250 4MPa, obowiązują ograniczenia w zabudowie i zagospodarowaniu w granicach stref kontrolowanych A i B tego gazociągu, o zasięgu wskazanym w obszarze „A” planu określone w przepisach odrębnych”. Z powyższego wynika, iż przebieg strefy kontrolowanej gazociągu ma nieciągły charakter w granicach obszaru objętego miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Na terenie oznaczonym jako „ZLp-1” – określonego „tereny zalesień” nie wyznaczono strefy kontrolowanej gazociągu. Jednak w ustaleniach szczegółowych dla ww. terenu tj. w § 28 ust. 2 pkt 3 wprowadzono następujący zapis: „dopuszcza się budowę obiektów i urządzeń służących gospodarce leśnej”. Nie sposób zatem zgodzić się ze stanowiskiem Przewodniczącego Rady Gminy w Izbicku, który w wyjaśnieniach tłumaczy, iż dla ww. terenu nie zachodziła potrzeba ustalenia w planie odpowiedniej strefy kontrolowanej od gazociągu. Ponadto oznaczenie gazociągu w treści uchwały załącznika graficznym są odmienne, co stanowi brak możliwości jednoznacznego powiązania treści uchwały z rysunkiem planu.

Biorąc pod uwagę powyższe, tut. organ uznaje, iż doszło do istotnego naruszenia zasad sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

3) art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z § 4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania (Dz. U. z 2003 r. nr 164 poz. 1587) poprzez brak określenia wskaźników zabudowy.

Dyspozycja art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o zagospodarowaniu i planowaniu przestrzennym w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów.

W nawiązaniu do powyższego, zgodnie z § 4 pkt 6 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ustalenia dotyczące parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu powinny zawierać w szczególności określenie linii zabudowy, wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, w tym udziału powierzchni biologicznie czynnej, a także gabarytów i wysokości projektowanej zabudowy oraz geometrii dachu.

Z cytowanych powyżej przepisów wynika, iż parametry takie jak m.in: wielkość powierzchni zabudowy, maksymalna i minimalna intensywność zabudowy muszą zostać jednoznacznie określone w planie miejscowym.

Natomiast z przeprowadzonej przez tut. organ analizy zapisów § 23 ust. 3 pkt 2 oraz pkt 5 przedmiotowej uchwały wynika, iż dla terenu obiektów sakralnych oznaczonego symbolem UK nie wyznaczono maksymalnej oraz minimalnej intensywności zabudowy a także maksymalnej wysokości zabudowy.

Analogicznie do powyższego wskazać należy, iż w § 32 ust. 3 pkt 3 przedmiotowego planu dla terenów obiektów wodociągowych oznaczonych symbolem WZ nie ustalono maksymalnej i minimalnej intensywności oraz maksymalnej wysokości obiektów, jednocześnie dopuszczając zabudowę.

Dodatkowo w § 30 ust. 3 pkt 5 lit. b dla terenu zabudowy zagrodowej nie wyznaczono maksymalnej wysokości budynków inwentarskich i innych związanych z funkcją rolniczą. Ustalenia zawierają normę mówiącą o dostosowaniu wysokości ww. obiektów do funkcji i wymagań przepisów odrębnych.

W nawiązaniu do powyższego przyjdzie stwierdzić, iż obowiązkiem jednostki samorządu terytorialnego jest takie określenie zasad zabudowy i zagospodarowania terenu, aby postanowienia uchwały nie rodziły żadnych wątpliwości interpretacyjnych, były jasne i jednoznaczne. Aby cel taki osiągnąć określenie wszystkich wymienionych parametrów powinno być dokonane w sposób precyzyjny, np. liczbą, ułamkiem, procentem (por. wyrok NSA z 21 marca 2018 r. sygn. II SA/Gd 1/18). Wymóg ten obowiązuje również w sytuacji, gdy celem było utrzymanie zabudowy w aktualnej, istniejącej formie. Trzeba jednak pamiętać, że uchwała w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, który musi zawierać normy o charakterze generalnym i jest adresowany do abstrakcyjnego, ogólnego kręgu odbiorców, np. do osób, które w przyszłości uzyskają tytuł prawny do terenów objętych planem (por. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 11 czerwca 2013 r., sygn. akt II SA/Wr 277/13).

W ocenie tut. organu realizacji kompetencji w powyższym zakresie przez organ planistyczny nie stanowi użycie przez Radę Gminy Izbicko w stosunku do wysokości zabudowy inwentarskiej i pozostałej zwrotu „na podstawie przepisów odrębnych”, tym samym odsyłając do bliżej niesprecyzowanych przepisów prawa. Zastosowane przez organ gminy w uchwale odesłanie do bliżej nieokreślonych przepisów prawa czyni ustalenia planu nieczytelne i wymagające interpretacji, w efekcie czego uchwała w ww. zakresie nie została sporządzona z zachowaniem reguł dobrej legislacji, w tym przejrzystości (por. wyrok WSA w Opolu z 24 lipca 2018 r. sygn. II SA/Op 164/18).

W ocenie tut. organu brak ustalenia obligatoryjnych parametrów zabudowy w sposób jednoznaczny dla wszystkich dopuszczonych w przedmiotowym miejscowym planie obiektów budowlanych **stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania miejscowego planu** i skutkować musi stwierdzeniem nieważności w ww. zakresie.

4) art. 15 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania poprzez brak powiązania treści uchwały z rysunkiem planu w następujących zapisach.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z § 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznacznie powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego. Co tym samym wskazuje, że zapisy tekstu planu muszą odwoływać się do rysunku planu.

Należy mieć również na względzie § 4 pkt 1 ww. rozporządzenia, zgodnie z którym ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania, a także symbol literowy i numer wyróżniający go spośród innych terenów.

Treść ww. przepisów wyraźnie wskazuje, iż część graficzna planu powinna stanowić odzwierciedlenie zapisów części tekstowej i nie może być z nią sprzeczna. To część tekstowa planu zawiera normy prawne, rysunek planu obowiązuje więc tylko w takim zakresie, w jakim przewiduje to część tekstowa planu (por. postanowienie NSA z 18 marca 2011 r., sygn. akt II OZ 191/11). Należy także podkreślić, iż rysunek planu obowiązuje w takim zakresie, w jakim tekst planu odsyła do ustaleń planu wyrażonych graficznie na rysunku. Część graficzna planu jest „uszczegółowieniem” części tekstowej i ustalenia planu muszą być odczytywane łącznie z uwzględnieniem zarówno części graficznej jak i tekstowej. Z tych względów nie może być rozbieżności pomiędzy częścią tekstową planu, a rysunkiem planu.

Z przeprowadzonej przez tut. organ analizy załącznika graficznego do przedmiotowej uchwały jak i treści planu wynika, że nie zostały wyznaczone tereny **EO-6**, **EO-7** oraz **EO-8**, które ustalono zgodnie z § 25 przedmiotowej uchwały. Ponadto na załączniku graficznym nie występuje oznaczenie tj. „strefa ochrony konserwatorskiej krajobrazu kulturowego”, która została ustalona w § 17 ust. 1 przedmiotowego planu.

Uchwała dotycząca planu miejscowego składa się z części tekstowej i części graficznej, które muszą być ze sobą zgodne. Część graficzna uchwały, rysunek projektu planu będący załącznikiem do uchwały, powinien odzwierciedlać treść tekstową planu i stanowić jej uszczegółowienie. W przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego należy wziąć pod uwagę łącznie zapisy części tekstowej planu oraz rysunek tego planu. Rysunek musi stanowić odzwierciedlenie części tekstowej i odwrotnie. Brak spójności elementów treści uchwały i części graficznej jest niezgodne z ww. przepisami prawa.

Należy podkreślić, iż zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, załącznik graficzny nie może zawierać ustaleń innych, niż tekst planu, ani nie może pomijać ustaleń przewidzianych w części tekstowej dla poszczególnych terenów. Rysunek planu w procesie stosowania prawa może być więc uwzględniony tylko w takim zakresie, w jakim jest „opisany” w tekście planu.

W nawiązaniu do powyższego tut. organ stoi na stanowisku, iż brak możliwości powiązania treści przedmiotowej uchwały w zakresie przeznaczenia terenów **EO-6**, **EO-7** oraz **EO-8**, oraz strefy ochrony konserwatorskiej krajobrazu kulturowego” **stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu** i skutkować musi stwierdzeniem nieważności w ww. zakresie.

Jak stwierdził m.in. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim w wyroku z dnia 22 września 2010, sygn. akt II SA/Go 493/10, nie można odczytywać części tekstowej planu bez analizy odpowiadającej jej części graficznej. Powyższe znajduje odzwierciedlenie w treści § 8 ust. 2 ww. rozporządzenia stanowiącego, iż na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego.

Ponadto należy wskazać, iż w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego naruszono art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z § 7 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania poprzez brak wydzielenia linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. Dla terenów oznaczonych na rysunku planu jako „R” – terenów rolniczych, oznaczonych numerami **R-11** oraz **R-14**, na załączniku graficznym nr 1 do uchwały nie wyznaczono linii rozgraniczających ww. tereny. Tut. organ biorąc pod uwagę przeznaczenie terenów oraz pokrywane się ustalenia dot. zagospodarowania, jedynie wskazuje na nieistotne naruszenie zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W pozostałym zakresie tutejszy organ przyjmuje wyjaśnienia Przewodniczącego Gminy Izbicko.

Wojewoda Opolski podkreśla, iż miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jako akt prawa powszechnie obowiązującego musi spełniać wysokie wymagania stawiane tej kategorii aktów normatywnych oraz odpowiadać standardom legalności. Ustawodawca przyjął w art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, że *istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub jej części.*

O zakresie rozstrzygnięcia decyduje natomiast fakt, czy stwierdzone naruszenie prawa będzie miało wpływ na całą uchwałę, czy będzie dotyczyło jedynie pojedynczych przepisów niezgodnych z aktami prawa wyższego rzędu, które to jednak naruszenia nie będą rzutować na całą uchwałę.

Organ nadzoru w przypadku stwierdzenia, że wadliwe są wyłącznie niektóre postanowienia i zapisy uchwały planistycznej, winien ograniczyć się do stwierdzenia nieważności badanej uchwały tylko w części odnoszącej się do tych nieprawidłowości. Warunkiem podjęcia takiego rozstrzygnięcia jest jednak ustalenie, że pozostała

niewadliwa część uchwały może nadal funkcjonować w obrocie prawnym, a wyeliminowanie nieprawidłowych postanowień nie zaburzy spójności całego aktu, ani też nie spowoduje dezintegracji ustaleń planistycznych w pozostałym zakresie. Wojewoda Opolski nie znalazł podstaw do stwierdzenia nieważności ww. uchwały w pozostałym zakresie.

Organ nadzoru po analizie przedłożonej uchwały wraz z załącznikami stwierdza, iż ustalenie miejsc do parkowania dla rowerów, nie oznaczenie pełnej strefy kontrolowanej od gazociągu, oznaczenie stref od linii wysokiego napięcia 110 kV jako oznaczeń informacyjnych oraz brak ustalenia wszystkich obligatoryjnych parametrów zabudowy dla wszystkich rodzajów zabudowy dopuszczonych w przedmiotowej uchwale, a także brak możliwości powiązania treści planu z rysunkiem stanowi **istotne naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego**, które w konsekwencji skutkować musi stwierdzeniem nieważności uchwały rady gminy w wyżej wskazanej części.

Stwierdzenie nieważności w części uchwały nr IV.19.2019 Rady Gminy Izbicko z dnia 28 stycznia 2019 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Krośnica, Borycz 2 określonej przedmiotowym rozstrzygnięciem, pozostaje bez wpływu na pozostały zakres tejże uchwały.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, orzeczono jak na wstępie.

POUCZENIE

Na podstawie art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym niniejsze rozstrzygnięcie może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu, za moim pośrednictwem, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

z up. Wojewody Opolskiego
Dyrektor
Wydziału Infrastruktury i Nieruchomości

Małgorzata Kaluża-Swoboda